

JAKUB VALENTA
BARBORA VORÁČOVÁ

AJŤÁCKÁ DETEKTIVKA

AMERICKÁ MISE

Albatros

Ajtácká detektivka Americká mise

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Valenta, Barbora Voráčová
Ajtácká detektivka – Americká mise – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAKUB VALENTA
BARBORA VORÁČOVÁ

**AJŤÁCKÁ
DETEKTIVKA
Americká mise**

Albatros

KAPITOLA I

NA CESTĚ

V letadle byla tma a ticho. Občas zablikala nějaká lampička na čtení nebo se rozsvítilo, když procházel kolem stevard a někdo z pasažérů si přál kávu nebo vodu. Většina cestujících ale spala. S klapkami na očích a bradou zapřenou o cestovní polštářek. Valerian si přál usnout, jenže mu to nešlo. A tak si užíval ticho a klid kolem sebe. Právě teď nemusel být ve střehu a bystřit své smysly. Mohl se uvolnit a užívat si své místo na křesle v oblacích. Chvilí se nemusel na nic soustředit, mohl jen tak existovat. Měl rád takové chvíle. Měl rád ticho. Zvláště to ticho, které často přichází po bouřce... Atmosféra je vyčištěná, věci se srovnají a člověk se může zhluboka a klidně nadechnout čerstvého vzduchu. Tohle ticho se objevovalo vždy poté, co se mu podařilo uzavřít další detektivní případ. Ta nejkrásnější úleva s pocitem dobře odvedené práce.

Jenže poslední dobou takové ticho nepřicházelo. Vlastně... Chvilí tu bylo, ale velmi brzy zmizelo. Když byl Mr. Nobody, vrah pana McKeeho, zavřený s želízky na ruku, Valerian si oddechl. A s ním i jeho tým – Sofie, Ben a taky Caitlyn. Právě její otec, profesor dějin umění Joseph McKee, byl zavražděn v pyramidě poblíž Káhiry.

Detektivní kanceláři VALERIAN DRAKE & CO. se podařilo Mr. Nobodyho nalákat na falešnou aukci, kde byl dopaden. Ale o několik hodin později bohužel z vazby unikl. Valerianovi se v mysli začaly vynořovat obrazy, které by nejradši zabalil do krabice, zalepil páskou a hodil do nejhlubšího sklepa svého mozku. Podíval se přes uličku na Caitlyn, klidně zabranou do hlubokého spánku. Tolik by si přál, aby jeho blízcí nemuseli zažívat tak těžké věci. Jeho neteř Sofie přišla o rodiče, kamarádka z dětství Caitlyn o otce... A on je tady, aby jim tohle všechno pomohl vyřešit. A to doslova. Otočil se na Sofi spící vedle něj. Tahle mladá slečna oddychovala opřená o polštářek, který vypadal jako donut s modrou polevou a spoustou barevné posypky, a na očích měla spací masku s jednorozcem. Právě probíhající turbulencí si nevšímal, naopak byla schopná usnout dřív, než letadlo vůbec vzlétlo. Valerian se usmál a mrkl na Bena, který se choulil na dalším sedadle po boku Sofie a koukal na seriál v mobilu. Na nepravdivelné pohyby letadla reagoval ztuhnutím a vyděšeným výrazem, zatímco si pro sebe šeptal: „Limča, kokos, limča,

kokos..." Valerian ukázal Benovi palec nahoru a Ben jen vykulil oči, zavrtěl hlavou a obrátil pozornost zpátky k mobilu.

Kdo by to byl řekl, že pojedou vyšetřovat zpátky do Ameriky, kde jsem kdysi žil, a moji parťáci budou dvě děti a ta

nejlepší právnička na světě, zamyslel se Valerian v duchu a měl pocit, že ho už jen tak něco nepřekvapí.

ÚKOL I.

Než se seznámíš s pátracím týmem, poznej autor-
ský tým, který pracoval na této knize!

Bára a Kuba tě přivítají na začátku četby a vy-
světlí ti, jak fungují úkoly a na co všechno se mů-
žeš těšit, že si vyzkoušíš!

PÁTRACÍ TÝM

Součástí týmu VALERIAN DRAKE & CO. jsou tito tři lidé: Valerian Drake, Sofie Haklová a Benjamin Málek. Caitlyn McKee není oficiálně členkou této detektivní kanceláře, avšak je právoplatnou členkou týmu, který vyšetřuje pří-
pad vraždy Josepha McKeeho (jejího otce) a hledá důka-
zy k dopadení společenství s tajemným názvem Book of
Death. Pojdme si blíže představit každého člena pátrací
skupiny!

ZÁSADNÍ DOVEDNOSTI

NÁPADY (BRILANTNÍ ÚSUDEK)

PÁTRÁNÍ (VŠIMNE SI VŠEHO)

EMOCE (TOTÁLNÍ INTROVERT)

PŘESTROJENÍ (MISTR PŘEVLEKU)

INVENTÁŘ

VALERIAN DRAKE

VZHLED A POZNÁVACÍ ZNAMENÍ

VYČEMCHÁ
KAŽDOU ŠPATNOST

DETEKTIV
BEZ KLOBOUKU?!

VONÍ PO
VYŘEŠENÉM PŘÍPADU

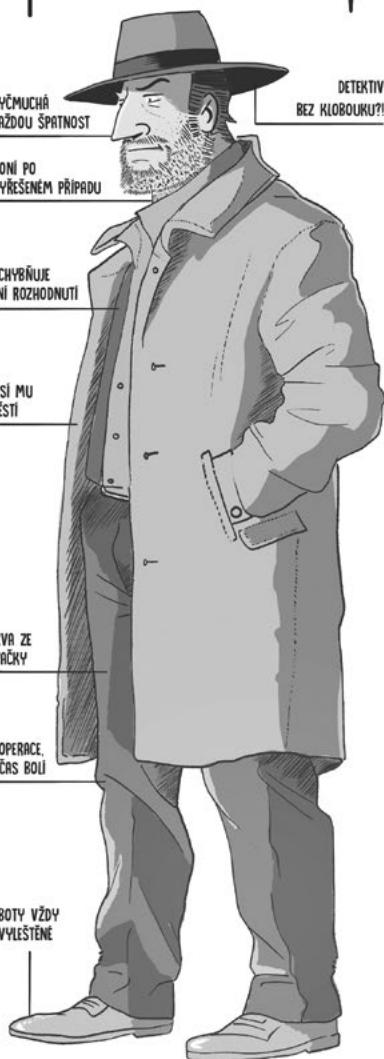
NEZPOCHYBŇUJE
VLASTNÍ ROZHODNUTÍ

NOSÍ MU
STĚSTÍ

JIZVA ZE
RVAČKY

3 OPERACE,
OBČAS BOJ

BOTY VŽDY
VYLEŠTĚNÉ

VALERIAN DRAKE: SITUACE, KTERÁ HO VYSTIHUJE

Když Valerian žil a vyšetřoval coby soukromé očko v New Yorku, u některých případů fungoval jako konzultant Newyorské policie (NYPD). Občas jej povolal Frank Leary, detektiv týmu NYPD, který se později stal jeho dobrým přítelem. Tahle historka je ale z prvního případu, na němž Valerian s policií spolupracoval. Frank si toho dne Valeriana zapsal do mysli jako mistra terénu.

Jakmile vyšetřovací tým spolu s Valerianem přijel na místo činu ve čtvrti Midtown Manhattan, kolegové ho poslali vyžádat si záznam z pouliční kamery. Tohle místo byl typický New York. Mraky spěchajících lidí, vysoké kancelářské budovy, načančané hotely. Stres tady byl součástí atmosféry. Na silnici se tlačila auta, žluté taxíky hlasitě troubily, zdálky kvílela siréna a z kanálů se linula pára. Tepající část města, skvělá pro menší i větší zločiny. Došlo zde k přepadení, které ovšem podle Franka „smrdělo něčím větším“. Valerian po chvíli vyjednávání zjistil, že pouliční kamera nefunguje – byla vypojená v rámci údržby – a další kamery nemíří tam, kam by měly.

„Záznam z kamery by byl určitě dobrý k soudu,“ zamyslel se Valerian, „ale stejně by na něm nebylo dobře vidět, kdo se chová divně.“

Chvíli se rozhlížel okolo a přemýšlel a pak vyrazil do kavárny přesně naproti místu činu označeného páskou NYPD. Lidé pásku vztekle obcházel, zločin je zdržoval od práce. Valerian otevřel vstupní dveře do kavárny a hned ho přivítal zvonek zavěšený nade dveřmi. Prostředí vypadalo útulně. Malý podnik jen s pár stolky, přesto plný. Všude ruch, fronta, mléko syčelo v trysce a baristka se tvářila,

že už nikdy nechce slyšet slovo „cappuccino“. U prosklené stěny s výhledem do ulice byl dřevěný bar a vysoké židle. Valerian si objednal kávu a chvíli pozoroval dění kolem sebe. Věděl, že pokud by se zeptal, jestli obsluha viděla něco podezřelého, nikdo by si nejspíš na nic nevzpomněl. Rozhodl se tedy jít na to trochu jinak. Vyčkal, až budou mít všichni zákazníci plné šálky, a přistoupil k baru.

„Koukám, že máte plno. Takhle máte narváno od rána?“ začal konverzaci Valerian.

Baristka se usmála a kývla: „První hodinu je tu nejvíc lidí, pak zase až po obědě, ale nezastavíme se, to je fakt.“

„Pamatujete si dnešního prvního hosta?“ zeptal se Valerian jen tak mimochodem.

„Jasně, nějaký pán v kapuci.“

„A co si objednal?“

„Preso s sebou. A pak se ptal na toaletu.“

„Vybavíte si, kde stál, když čekal na kafe?“

„To je nějaká paměťová hra, že jo?“ Baristka pookřála, začalo ji to bavit. „Stál... tady... u okna. Jako by hlídal venek.“

Valerian přikývl. „To je zajímavé. Nevíte, jestli byl sám?“

Baristka se potutelně usmála. „No... nebyl, ale ten druhý... no vlastně oba se tvářili, že tu spolu nejsou.“

„Děkuju,“ pronesl Valerian směrem k baristce.

„Není zač, připadala jsem si jako vyšetřovatelka!“

Valerian se šel podívat na okno u barového pultu. Na skle těsně u dveří si všiml drobné šmouhy, jako by se o něj někdo opřel prsty. A na zemi ležel malý kousek lepicí pásky. Takový, jaký se používá na rychlé přichycení mikrofonu nebo tenkého drátku. Když se zadíval na zem pod stolem, zahlédl něco tmavého pod topením. Byl to flash disk.

„A prosím vás,“ přistoupil Valerian zpátky k baristce. „Jaké máte heslo na wifi?“

„Žádné," usmála se, „je to jednodušší než všem pořád opakovat něco jako flatwhite123."

Valerian dopil a odešel z kavárny směrem ke kolegům.

„Tak kde jsou ty záznamy? Ty sis šel na kafe?!" zavrčel na něj postarší policista.

„Kamera nic nenatočila, ale je jasné, že byli dva. Mám flashku a na skle támhle v kavárně je otisk prstu jednoho z nich, můžeme tam někoho poslat?"

Častá reakce: Ztichne, rozhlédne se, přemýšlí. A potom si všechny zjištěné detaily nahraje na diktafon z minulého tisíciletí.

Typická věta: „Když nevíš, pozoruj. Vlastně pozoruj, i když víš."

Oblíbené jídlo: Černá káva. Kdykoliv.

Co se učí: Jako detektiv se učí vysvětlovat další kroky, aby jim ostatní rozuměli. A jako parťák se učí mluvit o svých pocitech a naslouchat pocitům ostatních.

ÚKOL 2.

Pusť se do průzkumu! Co se může stát, když je někde volně dostupná wifi? A co když najdeš na ulici flash disk? Dozvíš se taky, co se stane, když se nahrává zvuk. Prostě si tak trochu vyzkoušíš postup z Valerianova prvního případu u Newyorské policie. To je slušná výzva, ne?

ZÁŠADNÍ DOVEDNOSTI

SÍLA (STĚHOVÁK Z NÍ NEBUDE)

OBRATNOST (CHCETE SALTO?)

CHARISMA (JE MOC MILÁ)

SPOLUPRÁCE (ROZUMÍ LIDEM)

INVENTÁŘ

SOFIE HAKLOVÁ

VZHLED A POZNÁVACÍ ZNAMENÍ

POZOROVATEL

SLUCHÁTKA
FURT

NĚKDY SMUTNÁ

CO NA SRDCI,
TO NA JAZYKU

SVETR PO MÁMĚ

HODNĚ MLUVÍ

ČASTO CVIČÍ

TYKLE LEGINY NOSÍ
SNAD I DO POSTELE

OBLÍBENÉ BOTY
S FRYKOU

SOFIE HAKLOVÁ: SITUACE, KTERÁ JI VYSTIHUJE

Sofie vtrhla do dveří Vily Vily rychlostí blesku a s výrazem nejvyšší pohotovosti běžela po schodišti do prvního patra a křičela: „Strejdo! Máme problém! A týká se to ježka!“

Valerian zvedl oči od spousty dokumentů na svém pracovním stole a povzdechl si. V překladatelském slovníku povzdechů by byl význam právě tohoto asi tento: „Tak co to zase bude?! Zrovna jsem se do toho zabral a...“ Na pokračování už nebyl čas, protože se Sofie přirýtila do pracovny.

„Ten ježek...“ přerývaně dýchala.

„Sofí, jak bych to... v Praze se vyskytují ježci,“ řekl Valerian opatrně a Sofie zakoulela očima. „Ale nééé! Tohle je komplikovanější! Kolem ježka je drama!“

Pak udělala jednoznačné gesto, že je třeba okamžitě opustit dosavadní pozici a jít na zahradu.

Valerianův povzdech sděloval: „Já vím, že to budu muset udělat, ale budu u toho bručet.“

Sofí se ovšem nenechala odradit od své mise. Přišla ke strýci, začala ho tahat za rukáv a po chvíli už oba stáli na zahradě. Dívka si klekla k malému keři u plotu v rohu zahrady a Valerian spatřil malou misku s vodou a vedle ní druhou malou misku s kouskem jablka. Na cedulce zapíchnuté do hlíny stálo pastelkou napsáno:

PROSÍM NERUŠTE JEŽKA
MÁ BLBEJ DEN

„Dobře...“ řekl Valerian a poškrábal se ve vousech. „Jakej máme případ?“

Sofie se nadechla, jako by začínala tiskovou konferenci: „Takže! Za prvé: ježek přišel. Za druhé: šel hrozně pomalu. Za třetí: u plotu za ním jel pán se sekačkou. A sekačka je pro ježky jako... jako...” Sofie se na okamžik zarazila. „Jako dinosaur s turbínou! Tak jsem ho zachránila.”

„Gratuluju, agentko!” pronesl Valerian s uznáním, ale trochu zmateně, protože ježka nikde kolem neviděl. Lehce se podívil: „A jak jsi ho zachránila?”

Sofie pyšně ukázala do protějšího rohu zahrady. Tam stála převrácená bedýnka, podložená klacíkem tak, aby vznikl úkryt. A vedle ní další cedulka:

HOTEL JEŽEK * * *
VODA ZDARMA

Valerian si promnul kořen nosu, což byl jeho oblíbený pohyb, když se snažil zachovat klid a zároveň se mu v hlavě rozsvěcovala kontrolka „Sofie zase něco”.

„A kde je ten ježek teď?” stále nechápal.

Sofie ukázala prstem. Z bedýnky vykukoval malý čumáček. „Vidíš? Je v bezpečí.”

Valerian už chtěl říct něco o tom, že ježci jsou divocí, že se na ně nesahá, že se to má řešit opatrně... když vtom Sofie najednou ztichla. Úplně. To byl pro Valeriana signál – když je Sofie zticha, znamená to, že se něco děje.

Pak se naklonila k plotu a přimhouřila oči: „A teď to drama, strejdo...”

„To bude ještě jiné drama?” ucedil Valerian mezi zuby.

„Já tě slyším. A bude,” řekla rázně Sofie a ukázala, ať se k ní neslyšně připlíží a vykukne přes plot ven jako ona. „Ten pán se sekačkou...”

Valerian se připlížil k Sofii, aby dobře viděl. Za plotem stál muž opřený o řídítka sekačky. Nejel dál. Jen koukal na jejich zahradu. A Sofie špitla větu, která byla najednou úplně vážná: „Myslím, že tady neseká trávu..." Pak zesílila hlas a zpřísnila výraz. „Myslím, že nás přišel špehovat!"

Valerian se na něj zadíval. Tvářil se vážně, ale zároveň působil rozpačitě. Bylo zjevné, že ho Sofie přistihla. Valerian nadzvedl obočí a Sofie si souseda zkoumavě prohlížela.

„Promiňte," řekl pán za plotem a odkašlal si. „Já... já jsem vás nechtěl okukovat. Já jsem jen... viděl tu ceduli."

Sofie se s vážným výrazem podívala na Valeriana a pak na falešného zahradníka. Narovнала se a příkře se zeptala: „Jakou ceduli?"

„No... tu o ježkovi," řekl a ukázal na pastelkový nápis. „Já mám ježky rád. Bydlím tu nově a... včera mi jeden uvízl pod dřevem. Tak jsem..." zmlkl, jako by se styděl, že je dospělý a mluví o ježkovi se vši vážností, „se chtěl podívat, jestli je v pořádku. Asi přešel k vám."

Sofie se na vteřinu zarazila. Její „detektivní" výraz se změnil v něco, co jí šlo stejně dobře jako pátrání – v soucit.

„Je v hotelu," oznámila slavnostně. „Má tři hvězdičky. Nemusíte se o něj bát."

Muž se poprvé usmál. „To je... Tak to je skvělý."

Ted' ale nastoupil další detektiv v týmu, Valerian: „A sekačku jste si sem vzal proč?"

„Abych vypadal, že mám důvod tady stát," přiznal muž. „Protože... kdybych vám jen tak koukal do zahrady, vypadalo by to divně."

Sofie se otočila na Valeriana s výrazem Vidiš? Já to říkala. Valerian se neubráníl úsměvu. „Vypadalo,“ souhlasil. „Ale aspoň jste se přiznal.“

Sofie pokrčila rameny. „Takže... nejste špión. Jen jste dospělej a styděl jste se zeptat na ježka.“

„Přesně,“ přikývl nachytaný soused.

Sofie zvedla cedulku PROSÍM NERUŠTE JEŽKA a otočila ji na druhou stranu, kam dopsala:

POKUD MÁTE O JEŽKA STAROST, ZAZVOŇTE.

Když Sofí se strýcem později večeřeli krupicovou kaší s kakaem a ovocem, Valerian svou neteř ocenil jako skvělou agentku. „Nejenže jsi pomohla slabšímu, tedy ježkovi, ale ještě jsi stihla vést v patrnosti podivně působící osobu. Máš skvělý pozorovací talent, ten se nám bude ještě hodit.“

Častá reakce: Všimne si detailu, zapamatuje si ho a pak si najde způsob, jak ho nenápadně ověřit.

Typická věta: „Když je něco moc normální, je to podezřelý. Nikdo není normální.“

Oblíbené jídlo: Palačinky (protože se dají naplnit čímkoliv – stejně jako teorie) a horká čokoláda (protože to je objetí v kelímku).

Co se učí: Říct si o pomoc dřív, než začne jednat sama.

ZÁSADNÍ DOVEDNOSTI

UČITEL (UMÍ VYSVĚTLOVAT)

ŘEŠITEL (CHÁPE SOUVISLOSTI)

KOMPY (NASETUPUJEM BRIDGE?)

SPORT (CO SE RADŠI PROJÍT?)

INVENTÁŘ

BENJAMIN MÁLEK

VZHLED A POZNÁVACÍ ZNAMENÍ

POŘÁD
PŘEMÝŠLÍ

NOSÍ JE
ODMALČKA

KEŽ BY NEMUSEL
MOC MLUVIT

OD SOFIE
K NAROZKÁM

UMÍ
NASLOUCHAT

VŠECHNO
SPRAVÍ

KDYŽ JE
NERVOZNÍ,
BOUÍ HO BŘICHO

JENOM BÍLÝ,
ŽÁDNÝ JINÝ

BENJAMIN MÁLEK: SITUACE, KTERÁ HO VYSTIHUJE

O přestávce v počítačové učebně hučela tiskárna. Byl to zvláštní hukot. Asi jako kdyby si tiskárna řešila nějaké vážné potíže s identitou. Možná si pokládala existenciální otázku „být, či nebýt?“. A možná jen tušila nevhodný obsah, a proto se zasekla... Každopádně zvuky, jež vydávala, přilákaly pozornost Bena, který si dal chvíli předtím tisknout prezentaci. Když přistoupil blíž, zahlédl na displeji nicneříkající větu: CHYBA. ZKUSTE TO ZNOVU.

Povzdechl si a jeho mozkové závitky se začaly zběsile točit jako startující turbína. Jakmile nažhavlil pozornost, všiml si hloučku kluků postávajících u dveří. Vypadali, jako by řešili něco opravdu tajného, chichotali se a snažili se tišit hlas, ale svou nenápadností byli extrémně nápadní. Ben nebyl moc daleko, navíc byl v módu špión, takže slyšel každé slovo.

„Já bych to dal na nástěnku u šaten,“ řekl jeden z party.

„Nééé,“ protočil oči druhý, „vylepíme to u kabinetu, tam to uvidí všichni.“

„Dohodneme se potom, hlavně rychle, než skončí přestávka!“ uzavřel diskuzi třetí z nich a s úsměškem mrknul na slečnu sedící ve druhé lavici. Tvářila se dost sklesle. Ben přesunul svoji pozornost směrem k ní a všiml si, že Mája drží v ruce mobil a vlasy si co nejvíc zakrývá tvář. Působila smutně, možná až vyděšeně.

Pak zachrčela tiskárna a na jejím displeji probliklo něco, co Benovi změnilo výraz na „aha, tak tohle je špatně“. V tiskové frontě bylo totiž několik stránek, které nepatřily k žádnému projektu ani k prezentaci. Muselo to být něco jiného. Něco, kvůli čemu se Mája snaží předstírat, že

tady vůbec není. Něco, kvůli čemu kluci tolik spěchají. Ben nevěděl, o co přesně se jedná, ale aby začal jednat, vědět to ani nemusel.

Nechtěl si hrát na hrdinu, a tak prostě jenom udělal ajťáka. Přistoupil k tiskárně, jako by ho nejvíc na světě trápilo, že zrovna teď nefunguje. Pak se naklonil k displeji a nahlas prohlásil: „No jasně... zaseknutá fronta. Klasika!“ Pak chvíli něco ťukal do nabídky. Naprosto klidně a bez stresu, aby to působilo, že řeší technický problém, ne cizí drama.

Kluci se ode dveří podívali směrem k němu, ale protože to byl neškodný opravář, nijak to neřešili. No a Ben měl dost nerušeného času na svou operaci. Otevřel seznam úloh a viděl, že se mělo tisknout něco ve formátu jpg.exe, takže fotky. Jen to exe na konci je trochu zvláštní a připomíná to trojskýho koně, pomyslel si Ben. Pak zakroutil hlavou a v duchu si přál, aby byl co nejdřív starší a nemusel se svými pubertálními spolužáky řešit šikanu. Přál si, aby čas ubíhal rychleji a on se už co nejdřív ocitl na univerzitě! Tu si představoval jako místo plné lidí, kteří jsou zanořeni do problematiky jedniček a nul a kteří nemají – hlavně díky svému vývojovému stadiu – potřebu zvyšovat si své nízké sebevědomí ponižováním ostatních. Když Ben koukal na seznam úloh k tisku, našel taky jméno zařízení, ze kterého byly fotky odeslány. Byl to počítač, u něhož sedával Robert, hlavní třídní šikanátor. Nebylo pochyb o tom, že Ben celou situaci přečetl správně a že Robertově tlupě šlo o to, aby ponižila Máju, ať už na těch fotkách bylo cokoli. Ben se nadechl a udělal věc, která se na školách děje často, jen obvykle naopak. „Omylem“ přepnul tiskárnu do režimu, ve

kterém se tisk nejdřív pozastaví a musí se potvrdit PINem u zařízení. Na displeji se objevilo:

ÚLOHA POZASTAVENA. ZADEJTE KÓD.

„Tisknete teď někdo něco?“ zeptal se Ben s hraným nezájmem.

„Jo,“ řekl jeden z klučičí party. „Ňákej problém?“

Ben se otočil, zvedl obočí a řekl úplně nevinně: „Chce to po vás PIN, to je teď nový. Aby se netiskly cizí věci omylem.“ Pak ukázal na displej. „Máte ten PIN?“

Z klučičího shluku se ozvalo: „Debilní tiskárna!“ PIN samozřejmě neměli. Ani nemohli mít. Ten by měl leda Ben.

„Tak to asi nic,“ pokrčil Ben rameny a znovu se otočil k tiskárně. A teď přišla ta část, ze které měl největší radost – fotky z fronty zmizely. Už je nemohl nikdo vytisknout.

„A to jako neopravíš, ty vole?“ zeptal se Robert a s povýšeným výrazem zamířil k Benovi. „To má bejt jako ajťák, jo... Je úplně mimo!“ komentoval situaci druhý spolužák, ale Ben se usmál způsobem, který vyjadřoval: „Jo, jasně. Klidně si myslíte, že jsem neschopnej. Hlavně že to nevyleze ven.“ A pak si v klidu vytiskl svou prezentaci.

Když šel s několika listy v rukou zpátky do lavice, Mája se na něj zadívala a nepatrně kývla. Ben sklopil oči, jako by se styděl. „Děkuju,“ špitla, když kolem ní procházel. Ben cítil, jak je nesvůj, možná se i červenal. Nestál o to, aby někdo věděl, co udělal, jen mu přišlo důležité, aby partičce agresorů překazil jejich plán. Navíc mu v té chvíli zatím ještě nedocházelo, jak se mu Mája líbí.

Častá reakce: Když cítí průšvih, nejdřív ho chce technicky vyřešit a teprve potom se zamýšlí nad emocemi a vztahy.

Typická věta: „Ukaž, já se na to kouknu.“ Nebo: „Já to spravím. Ale nejdřív zjistíme, co to je.“

Oblíbené jídlo: Sladkosti všeho druhu (rychlá záchrana při nedostatku energie) a pizza (ta zachraňuje i náladu).

Co se učí: Že vždycky nemusí věci vyřešit a že by si někdy mohl říct o podporu. Taky se pomalu učí nastavovat hranice, aby se z jeho ochoty opravovat nestala slabina, kterou by mohl někdo zneužít. No a určitě se učí být odvážný i mimo klávesnici a říct nahlas, když se děje nějaká nespravedlnost.

ÚKOL 3.

V tomto úkolu se dozvíš, jak vytvořit vlastní .exe soubor, který změní plochu počítače. Nahlédneš taky trochu blíž na to, co je trojský kůň. Ještě později tě o něm ale čeká víc informací.

ZÁSADNÍ DOVEDNOSTI

SCHOPNOST ARGUMENTACE

ODVAHA (NEBOJÍ SE PRAVDY)

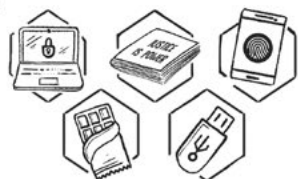

DETEKTOR LŽI

TRPĚLIVOST (TAK UŽ???)

INVENTÁŘ

CAITLYN McKee

VZHLED A POZNÁVACÍ ZNAMENÍ

ÚSMĚV
(LEDOVÝ NEBO
HŘEJIVÝ, PODLE
SITUACE)

VŽDY
UPRAVENÉ
VLASY

PŘÍSTEN
S EGYPTSKÝM
MOTIVEM OD TĚTY

NEDBALÁ
ELEGANCE

ČASTO NOSÍ
KALHOTY –
NIKDY NEVÍ,
KDY BUDE POTŘEBA
RYCHLE BĚŽET

NAPROSTO
NAFUKOVACÍ
KAPSY

ALE SAMOZŘEJMĚ
UMÍ SPŘINTOVAT
I S PODPRTEKEM

CAITLYN MCKEE: SITUACE, KTERÁ JI VYSTIHUJE

Zase pršelo. Caitlyn měla teorii, že Londýn se takhle omlouvá za všechno špatné, co se na světě děje. Déšť omývá město a všem ostatním dává najevo, že vždycky existuje naděje na příchod slunce. To, že slunce v této lokalitě většinou nepřijde, tak tomu se říká „typická londýnská atmosféra“, jezdí za ní turistiky i turisté z celého světa a už to není součástí dešťové metafory. Caitlyn měla ráda metafory. Ovšem realitu tvoří fakta.

Toho dne byl šedivý a chladný podzimní den. Caitlyn studovala druhý ročník práv a už cestou do školy měla v krvi tolik kofeinu, že by mohla fungovat jako nouzový zdroj energie pro malé město. Celou noc strávila nad smluvním právem a v hlavě jí běžely věty jako: „nátlak není souhlas“, „souhlas musí být svobodný a informovaný“ a „když si dám třetí dvojité kafe, bude to už moc kafe?“.

Když vešla do univerzitní budovy a sklapla deštník, všimla si, že na nástěnce u vrátnice visí plakát:

DNES PRÁVNÍ KLINIKA ZDARMA: RADY OD STUDENTŮ

Caitlyn o právní klinice věděla od starších spolužáků, ale ještě si netroufla na to, stát se její součástí. Dnes to ovšem bylo jiné. Cítila se plná energie (kofein zabíral) a taky vědomostí (na učebnici i spala, muselo se toho přece tolik přelit přímo do hlavy!) a ani nevěděla, odkud se vzala, ale byla taky plná odvahy.

Když vstoupila do učebny hned za rohem, kde studentská právní klinika sídlila, rozhlédla se kolem a usmála se nad svou představou, že to tam bude vypadat jako v seriálu o advokátech. Představovala si totiž skleněné stoly a dramatické projevy. Ve skutečnosti se tu vyjímaly

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ajtácká detektivka – Americká mise*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.